

okartugssautitāsángitsut (okartugssautit-
tálerúnaratalo nangminex piumassarí-
ngigkuvtigo!).

taimáitumik arnakativut iterniaritse,

pekatauniaritsilo piumassat taimáitut
nāmagsiniarnigssáinut, Kalátdlit-nunav-
tínilo nutâme inuiakatigîngnik tamanut
pitsaunerussunik pilersitsekatauniaritse!

Vågn op, søster!

af Ester Ravn og Henriette Rasmussen

Grønland har, så længe der har været offentlige råd og forsamlinger, været mandsdomineret. Helt tilbage i kolonitiden har manden været i rampelyset, mens det er meget få kvinder, som har manifesteret sig på andre områder end de almindelige „kvindeområder“.

Således er vores land også blevet styret politisk af mænd alene. Ved valget i kvindeåret 1975 mistede vi vores eneste kvindelige medlem af Landsrådet gennem mange år. Selvom vedkommende medlem aldrig kom til at betyde noget for kvindernes frigørelse her i landet, men først og fremmest var en almindelig politiker, så er det ikke særligt opmuntrende, at Landsrådet, vores fornemste politiske forsamling, kun består af mænd. Man skal nok heller ikke se bort fra den rolle, som ét eneste kvindeligt medlem har spillet, ved at påminde folk om, at en kvinde selvfølgelig er en lige så stor mulighed indenfor politik som en mand.

Men her ved indgangen til et nyt Grønland, som verden udenfor ikke har kendt, nemlig et Grønland med en bevidst og „grønlandsk-tænkende“ befolk-

ning, er det helt klart, at vi må lave om på de normer, som står til hinder for, at et nyt og bedre samfund skal have en chance for at komme op at stå. Det er bl. a. uden for enhver rimelighed, at Grønlands udvikling skal styres af mænd alene. Selvstyre- og hjemmestyretanker bliver kørt hen over hovedet på kvinderne. Ikke engang nye og yngre politikere er fremkommet med tanker eller forslag om at få kvinderne bevidstgjort som led i deres program – selvom det ville være en forudsætning for at skabe et bedre samfund.

Vel var der repræsentanter fra de grønlandske kvindeforeninger ved hjemmestyrekonferencen. Men det bliver ikke til mere end denne fåtallige repræsentation. Har andre kvinder, husmødre, fabriksarbejdere, ikke-medlemmerne af kvindeforeningerne (og for den sags skyld også medlemmerne) fået noget at vide om, hvad der blev sagt til den konference? Næppe!

Der har været en hel del kvinder, som har taget initiativ til at deltage i politisk arbejde. Men det bliver ikke taget alvorligt nok – det ser tit godt ud på

valgprogrammerne, at nogle kvinder også er opstillet, men man piller dem fra, når man taler om de reelle muligheder. Det er folks indstilling i almindelighed. Man får en fornemmelse af, at de få kvinder, der lader sig opstille, gør det helt på egen regning og bliver ignoreret af samfundet, og dér igen vel nok mest af mændene.

Der er en anden alvorlig grund til kvindernes vanskeligheder med at komme ind i politik. Der er en manglende solidaritet fra andre kvinders side. Vi støtter og opmuntrer alt for lidt de kvinder, som har initiativ og evner til at deltage i politisk arbejde – både på lokalt plan og på landsplan. Tværtimod forekommer der tit udtalelser, som hindrer de yngre kvinder med nye tanker i at arbejde videre. Solidariteten fra andre kvinder ville være rygraden i enhver kvindes selvtillid og dermed give styrke til at arbejde.

Vi må blive bevidste om de ting, som hindrer os i at støtte hinanden. Det er på høje tid, at vi, der har tid og overskud, vågner op og hjælper andre kvinder til en lykkeligere og mere værdig tilværelse. Vi skal åbne os for hinanden og snakke ud og løse vore problemer, for de er næsten allesammen ens. Vi er ikke født til udelukkende at passe børn, lave mad og lave håndarbejde. I den forbindelse skal mændene også bevidstgøres om de krav, vi har til dem, nemlig accept af os og respekt for os og vores ønske om at leve mere meningsfyldt.

I kvindeforeningerne er en stor del af

kvinderne organiseret – så måske ville der være en mulighed for at begynde arbejdet der. Men der er ingen tvivl om, at kvindeforeningerne har nogle svagheder, fordi de ikke er fremkommet med nye ideer, som kunne være tillokkende for yngre kvinder. Men det er ikke udelukkende deres skyld. Samfundet har heller aldrig regnet med denne store forsamling – de er ikke blevet taget alvorligt nok, heller ikke fra politikernes side.

Kvindeforeningerne trænger til anerkendelse og opbakning fra samfundets side, og kvindekampen er en kamp, som kommer hele samfundet ved. Den opbakning kunne f. eks. bestå i, at kvindeforeningerne fik adgang til nogle pladser i Landsrådet og kommunalbestyrelserne.

Vores mål skal være:

Mindst 2 fødte medlemmer i
Landsrådet og
mindst én i kommunalbestyrelsen
i de enkelte byer.

Vi kræver:

LIGESTILLING

*økonomisk,
socialt og
politisk,*

for det kan ikke være meningen, at 50 % af befolkningen ikke har nogen indflydelse på samfundets udvikling (og vi får heller ingen indflydelse på noget, hvis ikke vi kræver det!).

Så vågn op, medsøster, og vær med til at køre disse krav igennem og give det nye Grønland en chance for at blive et bedre samfund for alle!